

เรื่องเล่า จริง/ลวง

เล่ม
1

เรื่องเล่าจริง/ลวง เล่ม 1

บทประพันธ์/ผู้แต่ง

สา วาดวิญญาณ

จัดจำหน่ายในรูปแบบ e – book

กุมภาพันธ์ พ.ศ.2558

ราคา

93 บาท

จัดทำในรูปแบบ e-book โดย

สำนักพิมพ์सान (SAAN)

อีเมลล์ :

sattabangroup@gmail.com

www.facebook.com/Saansattaban

บรรณาธิการ

วัลภ์ วิเศษสุวรรณ

ออกแบบปก

ดอกเข็มสีม่วง

สงวนสิทธิ์ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือฉบับนี้ **ไม่** ว่าในรูปแบบใดๆ ยกเว้นแต่ได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร จากทางผู้เขียนก่อน มิฉะนั้นจะถูกลงดำเนินคดีตามที่กฎหมายบัญญัติไว้สูงสุดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

คำนำ

หลายท่านรู้จักดิฉันในฐานะที่เป็นนักเขียนนิยายรักโรแมนติก นามปากกา ‘สาธิตา’ และใครต่อใครก็เรียกดิฉันว่า ‘สา’ ทว่าตอนนี้ดิฉันเปลี่ยนแนวมาเขียนเรื่องผี น้องชายของดิฉันจึงคิดว่าดิฉันควรใช้นามปากกาว่า ‘สา วาตวิญญาน’ ดิฉันเห็นด้วยค่ะ นามปากกาเท่านี้จึงตัดสินใจใช้นามปากกานี้

ดิฉันเป็นคนกลัวผี แต่ในขณะที่เขียนก็ชอบฟังเรื่องผีเป็นชีวิตจิตใจเสียด้วย

หลังจากฟังมากๆ เข้า ดิฉันพบว่ามีบางเรื่องที่จริงค่ะ แต่บางเรื่องก็ปลอม บางเรื่องมีหลักฐานบางเรื่องไม่มี ดิฉันจึงคิดที่จะรวบรวมเรื่องเล่าผีลึกลับเหล่านั้นมาให้คุณผู้อ่านทุกท่านได้ลองใช้วิจารณญาณพิจารณาว่ามันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นเรื่องเล่าลวงโลกกันแน่

ไม่ต้องห่วงค่ะ เรื่องที่ดิฉันบอกว่าจริง เป็นเรื่องที่มีหลักฐานและพยานบุคคลยืนยันได้ ส่วนเรื่องที่บอกว่า

ลวง นั่นคือ ‘ลวงจริงๆ’ เพราะเป็นเรื่องที่ดิฉันนั่งเทียน
เขียนขึ้นมาเองเลยนี่แหละ

มาตุกันคะ ว่าวิจารณ์ของคุณจะใช้ได้ในทุกๆ
สถานการณ์หรือเปล่า

สา วาตวิญญาน

สารบัญ

	หน้า
เธอคนที่อยู่ในหอ	7
อาถรรพ์เขาชะเมา	25
พรายดำ	33
เด็กประหลาดที่บ้านตา	66
ลูกคนแรก แต่ไม่ใช่ลูกโต	97
ตุ๊กตาหน้ารีสอร์ท	108
เรื่องของ 'นก'	122
แม่! นั่นตัวอะไร!	136
แคปซูลไข่เงือก	147
ผีการพนัน	187

พระหรือผี? 204

ตำนานที่โลกไม่เคยล่วงรู้ 212

ศรีอยุธยา

เรื่องเล่า จริง/ลวง

เล่ม
1

เธอคนที่อยู่ในหอ

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเมื่อสมัยที่ผมเป็นนักศึกษาปีหนึ่ง ผมเรียนที่มหาวิทยาลัยในจังหวัดชลบุรีติดถนนบางนา-ตราด บ้านผมอยู่บางพลีบางที่เลิกเรียนดึก แล้วก็เหนื่อยกลับบ้านไม่ไหว ผมกับไอ้หน้ท (นามสมมุติ) เพื่อนสนิทของผมจึงตัดสินใจเช่าหอพัก ตอนแรกที่เรา

ไปดูหอ เราก็พบห้องในฝัน มันเป็นห้องที่อยู่ชั้น 2 เติบ
 ชั้นบันไดมายังไม่ทันเหนื่อยก็เจอ มันเป็นห้องที่มีขนาดใหญ่กว่าห้องอื่น ถึงจะแพงกว่าหน่อยแต่ผมกับไอ้หนัดคิด
 เหมือนกันว่าเราเช่าห้องใหญ่ๆ อยู่กันสบายๆ ดีกว่าไป
 เช่าห้องเล็กๆ หมุนตัวทีก็ติดตุ้ตติเตียงไปหมด แถมห้อง
 นี้ยังติดมุ้งลวด ข้างในสะอาดสะอาดไม่มีฝุ่นผง เราถูกใจ
 กันมากเลยทีเดียว แต่ไม่ใช่ว่าห้องนี้จะไม่เสีย มีข้อเสีย มันก็
 มีข้อเสียเพียงแต่เราไม่ได้ใส่ใจ นั่นคือมันอยู่ตรงทางสาม
 แพร่งหน้าบันไดพอดี

‘สามแพร่ง...แล้วไง!’

นี่คือความคิดของเราตอนนั้น

ใช่ครับ เราไม่สนสักนิด กับความเชื่อต่างๆ บอๆ
 นั้น ตรงกันข้ามเรากลับตัดสินใจเช่าห้องและเช่าอยู่ทันที
 โดยผมซึ่งเป็นหนุ่มรักสะอาดได้ลงมือกวาดถูตามนิสัย
 ตั้งเดิมขอผม ในคืนวันแรกที่เราเช่าอยู่ฝุ่นในห้องมีไม่
 มาก อาจจะเป็นเพราะห้องติดมุ้งลวดตาถี่อย่างดี ทำให้

พวกฝูงนผงต่าง ๆ ไม่ค่อยปลิวเข้ามา เศษที่ได้จึงเป็นแค่ชิ้น
 มุกที่ไอนัทมันแคะแล้วติดไม่เป็นที่เท่า นั้น หลังจากที่อยู่
 กันอย่างปกติสุขมาได้สามวัน ในคืนวันที่สี่ก็มีเรื่องไม่
 ชอบมาพากลเกิดขึ้นจนได้

คืนนั้นผมเลิกเรียนประมาณสองทุ่ม แต่ไอนัทไม่
 มีเรียน พอกลับมาถึงห้องผมก็เห็นไอนัทนั่งเปิดโทรทัศน์
 นอนดูละครสบายใจเฉิบอยู่บนเตียง ผมจำได้แม่นเลยว่า
 เป็นเรื่องตัดดาว บุษยา รุ่นคุณกบเล่นนะครับ ไม่ใช่รุ่น
 คุณภรรยา ยังไม่เก่าขนาดนั้น

เตียงของเราเป็นเตียงคิงไซด์ แบบนอนเรียงกัน
 ได้สามคนกว่า ๆ ไอนัทมันจงใจไปแล้วริมหนึ่งก็เหลืออีก
 ริมหนึ่งเป็นของผม วันนั้นผมเรียนหนักรู้สึกเหนื่อยมาก
 จริง ๆ เหนื่อยเข้าขั้นตรีทูตเลยซิเอ้า ทันทีกี่ผมเข้ามาใน
 ห้อง ผมถอดพระเครื่องที่แขวนติดคอเป็นประจำวางไว้
 บนหลังที่วิตามปกติของผม เสร็จแล้วก็จัดการถอดเสื้อ
 ถอดกางเกงโยนใส่ตะกร้าผ้าซัก เหลือแต่กางเกงในตาม

ประสาผู้ชายอยู่กันเอง แล้วก็กระโดดขึ้นเตียงตั้งใจจะหลับให้สบายสักงีบ

หลังจากที่หลับตาลงสักพัก สติสัมปชัญญะของผมนั้นค่อยๆ จมดิ่งสู่ห้องแห่งนิทราสุขารมณ์ สุขขนาดไหนนะหรือครับ ลองจินตนาการดูซิว่าคุณจะมีความสุขขนาดไหน หากเจอเรื่องอย่างผม

อยู่ดี ๆ ก็มีหญิงสาวในชุดคลุมยาวสีขาวแนบเนื้อคนหนึ่งทอดกายลงข้างๆ สองแขนขาวกลมกลิ้งกระวัดตัวผมไว้ในขณะที่ก๊อปปี้ปากนุ่มนุ่มของเธอบดขยี้อย่างเร่าร้อนลงบนริมฝีปากผม ในเมื่อเธอเสนอให้ถึงขนาดนี้ ผมก็เลยสนองกลับด้วยการสอดลิ้นเข้าโรมรันพันตู มือไม้ลูบไล้ไปทั่วผิวกายขาวผุดผ่องไม่ต่างอะไรจากผิวของดอกมะลิ ผมสัมผัสเธอผ่านชุดยาวสีขาวบางเบาจนแทบจะเห็นเนื้อใน ตั้งแต่หน้าท้องแบนราบ เอวคอดกิ่ว จรดสะโพกผาย หรือแม้แต่สองมณฑาทองตุ้มเต่งก็ไม่เว้นไว้ให้เสียชาติชายชาติสตรี

ผมถอนรอยจูบอันรุ่มร้อนออกแล้วซบหน้าลงพื้น พืดเนื้อทรวงหนั้นแน่น เรือนผมยาวดำเลื่อมประกายมัน วาวเหมือนแสงจันทร์สะท้อนวงน้ำยามรัตติกาลของเธอ นั้นแผ่กระจายไปบนที่นอน แถมยังสะบัดเร่าไปตามแรง ชัยบักระสับกระส่ายของเจ้าตัว บ่งบอกว่าเธอกำลังสำเร็จ สำราญได้ที่ ส่งผลให้เลือดหนุ่มพลุ่งพล่านร้อนระอุจน แสบจะทะลักออกมาทางสายชีพจร

ถึงกระนั้นสายตาเจ้ากรรมของผมก็แวบไปเห็น ใต้น้ำมันนอนดูโทรทัศน์อยู่อีกซีกหนึ่งของเตียง เพื่อน ผมมันนอนอยู่ตรงโน้น ผมนอนอยู่ตรงนี้ เราเช่าหออยู่ กันสองคนแล้วมีผู้หญิงมานอนตรงกลางได้ไง ผมเพิ่ง รู้ตัวเอาตอนนั้นที่กำลังฝันอยู่ แต่กลับไม่แน่ใจว่าควรจะ ตื่นดีหรือต่อดี ทว่าในทันทีที่เรียวนี้วบอบบางเหมือนข้อ ทองกวาวชอกซอนลงไปใต้เส้นผมสั้นเกือบติดหนังศีรษะ ของผม ความริ้วจวนใจก็แผ่ซ่านจนผมต้องกดริมฝีปาก ลงบนยอดมณณา ยอมจมดิ่งลงไปในความมหัศจรรย์อีก ครั้ง

แต่แล้วอยู่ดี ๆ ก็มีความรู้สึกหนึ่งเกิดขึ้นในใจผม คือผมอยากเห็นหน้าเธอขึ้นมาจับใจ จึงตัดสินใจเงยหน้า ขึ้นมอง ทว่าทันทีที่พยายามจะยลใบหน้าให้ชื่นใจ ภาพก็ ตัดกลับมาที่ชอกคอขาวระหงกับทรวงอกอวบอím และไม่ว่าจะพยายามสักกี่ทีก็เป็นแบบเดิม ผมไม่อาจมองหน้า เธอได้สำเร็จ

ลำนี้คนหนึ่งบอกตัวเองว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เนื้อนุ่มอย่างนี้ ผมสลวยอย่างนี้ กลิ่นหอมละมุนอย่างนี้ มันจริงเกินกว่าจะเป็นแค่ภวังค์แห่งการหลับใหล นั่นทำให้ผมพยายามลืมตาตื่น แต่เปลือกตาผมกลับหนักอึ้ง หน้าอกเจ็บแน่นหายใจไม่ออกเหมือนคนกำลั้งจมน้ำ และแล้วผมก็ถูกจุดลงสู่อ้อมกอดอ่อนนุ่มอีกครั้ง ไม่ว่าจะออกแรงขนาดไหนก็ทำได้แค่ตื่นทुरนทुरายอยู่ในห้วงความคิด ส่วนร่างกายผมกลับนอนนิ่งไม่ไหวติง คล้ายตกอยู่ภายใต้อำนาจบางอย่างของเธอ อำนาจที่ผมไม่อาจขัดขึ้นได้

แขนขาผมตอนนั้นอ่อนระโหย โกล้งจะหมดแรง ต่อสู้ แต่แล้วผมก็รวบรวมพลังโถมร่างติดตัวเป็นครั้งสุดท้าย ไม่รู้ด้วยอะไรส่วนไหนของผมกระเด็นไปถูกไอ้นัท แต่มันคงหมั่นไส้เต็มทีก็เลยยกเท้าขึ้นหน้าอกผมจนกระเด็นตกเตียง ทันทีที่ฝ่าเท้าอันทรงคุณค่าของมันแตะโครม! เข้าที่หน้าอก ผมรู้สึกเหมือนตัวเองผุดทะลิ่งขึ้นจากน้ำ กลับพื้นคืนสู่โลกแห่งความเป็นจริง

“เป็นเสียอะไรของมึง นอนกระดูกซะเกือบชกผ่าหมากถูละนะมึง” เสียงไอ้นัทตะโกนใส่ผม

ผมตั้งสติแล้วรีบลุกขึ้นมานั่งบนเตียง เหงื่อเม็ดโป้งผุดขึ้นมาเต็มตัวไปหมด ผมรีบกวาดสายตาไปรอบๆ ห้อง เห็นนาฬิกาพรายน้าบนหัวเตียงบอกเวลาเที่ยงคืนแล้ว ไอ้นัทมันปิดไฟมืดหมด เปิดแต่โทรทัศน์ทิ้งไว้ แต่ตอนที่ผมกอดรัดกับเธอคนนั้น ผมจำได้ว่าไฟยังเปิดสว่างโล่อยู่เลย

“ไอ้นัท กูผันแปลกๆ วะ”

แน่ละ เพื่อนผมมันหัวเราะะ ถึงผมเล่าเรื่อง
ทั้งหมดให้ฟัง มันก็ยังยิ้มร่าแล้วบอกว่า

“รีบกลับไปนอนเถอะน่า ผันดีแล้วมึง ผันอีกทีก็
พืดให้หนาวเลยละกัน”

นั่นละ ผมจึงล้มตัวนอนอีก คราวนี้ผมรู้ตัวชัดเจน
ทีเดียว มันใจว่ายังไม่ทันหลับแน่นอน และท่ามกลางไฟ
นีออนสว่างจ้าใต้ม่านหน้าต่าง ผมก็เห็นชายผ้าสีขาวยาว
ซึ่งผมจำได้ดีว่าเป็นส่วนหนึ่งของชุดคลุมของเธอปลิวไสว
อยู่เบื้องหน้า ในใจรู้ดีว่าเธอยังอยู่แถวนี้ เปลือกตาของ
ผมกระตุกเปิดขึ้นและไม่เห็นอะไรนอกจากแสงไฟที่วิบว้าง
สว่างท่ามกลางความมืด เพื่อนผมนอนตุลละครอยู่ข้างๆ
นั่นทำให้ผมฮึกเหิมขึ้นมาหน่อย เออวะ ดีๆ ชั่วๆ ไอน้ทมัน
ก็คงตีบให้ตื่นขึ้นมาได้อีก

ผมนอนตะแคงซ้ายสองแขนทอดอกซึ่งเป็นประจำ
ของผม แต่พอปิดตาลง ผมกลับอยู่ในท่านอนหงาย มือ
แนบข้างลำตัว แสงไฟนีออนสว่างจ้า ขณะที่เธอลอยอยู่

เหนือตัวผม เรือนร่างเธอเหยียดยาวขนานกับเตียง เห็น
ได้ชัดถนัดตาถึงเอวองค์อ่อนแอ้นกับเส้นผมยาวเป็นมัน
เลื่อมพราย แต่จนแล้วจนรอดก็ยังคงมองไม่เห็นหน้าเธอ

‘ลองดูสักตั้งก็ได้วะ ผันไปเองหรือผี เอาให้มันรู้
กันไป’ ผมคิด

ยังไม่ทันจะคิดเสร็จดี ร่างเธอก็ทิ้งดิ่งลงมาสู่ตัว
ผม แทรกซึมและจมลึกลงไปใ้ในกายหยาบ...

คุณเคยขึ้นรถไฟเหาะตีลังกาไหม ตอนที่ขึ้นถึงจุด
ที่สูงที่สุดแล้วร่างคุณก็ถูกทิ้งลงมาจากความสูงหลายสิบล
เมตร นั่นแหละคือความรู้สึกของผม ทันทีที่เธอดำดิ่งสู่
ภายในร่างกายผม ผมรู้สึกเหมือนกับมีใครจับผมเหวี่ยง
ลงไปใ้ในเหวลึก ลึกเสียจนหากันเหวไม่เจอ

ครู่หนึ่งที่ผมรู้สึกเหมือนกำลังสูญเสียความเป็น
ตัวของตัวเองไป คล้ายเธอกำลังควบคุมร่างผม ผมไม่
สามารถขยับแม้ส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้ ความ

กลัวแลบแล่นเข้ามาในอก เนื้อตัวสั่นเทาหวาดผวา เส้น
ผมคล้ายลุกชันขึ้นทั้งศีรษะ

‘พอ! พอแล้วโว้ย! ไม่เอาแล้ว!’

ผมกรีดร้องอยู่ในโมนีกร รวบรวมพลังทั้งหมดที่
มีพุ่งพรวดขึ้นสู่ความเป็นจริง

“เฮ้ย! เปิดไฟเว้ย เปิดไฟ”

ผมร้องโวยวายในทันทีที่ตื่นหลุดจากนิมิต
ประหลาด ไลน์ทัมตะเกียกตะกายกดสวิตช์ไฟ ส่วนผม
แผ่นแผลัวไปหีบพระมาแขวนคอ และทันใดนั้นเองเสียง
หมากก็หอนหวีดหวิวขึ้น พวกหนึ่งหอนหน้าหอแล้วอีก
พวกก็หอนรับและรับกันไปเรื่อยๆ ด้วยเสียงโหยหวนราว
กับพวกมันได้พบเห็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวถึงขีดสุด

“กูเกือบไปแล้ววะ ไลน์ท” ผมพูดปากคอสนั่น

“เกือบอะไรของมึงวะ”

ไอ้หน้ทพูดพลางยกมือลูบขนแขนที่ตั้งชันเพราะเสียงหมาหอนเมื่อกี้ ผมจึงทรุดตัวลงนั่งกับเตียงและเล่าเรื่องที่เพิ่งเกิดไปสด ๆ ร้อน ๆ ให้เพื่อนฟัง ไอ้หน้ทหน้าเสียยังผมเล่ามากขึ้นเท่าไรหรืสีหน้าทีเงื่อนอยู่แล้วของมันก็ยิ่งเงื่อนขึ้นอีก พอเล่าจบหน้ามันก็ขีดเป็นไก่อ้ต้ม เราต่างคนต่างรู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาทีจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของใครสักคน แต่เพื่อนผมก็ยังไม่อดสำห้ปลอบใจว่า

“มึงแค่ฝันไปมั้ง กินมากฝันมากนะ”

ถึงกระนั้นเราก้เปิดไฟทิ้งไว้ทั้งคืน

คืนนั้นผมเห็นได้ชัดว่าเพื่อนรักของผมมันกลัวมาก แต่มันก็กลัวแป็บเดียว อีก 3-4 ชั่วโมงต่อมาไอ้หน้ทมันก็นอนกรนหอแทบแตก ส่วนผมได้แต่นอนลี้มตาโพลง จนกระทั่งดวงอาทิตย์ไผล่พ้นขอบฟ้าและผมเริ่มรู้สึกว่ตัวเองปลอดภัยแล้ว จึงได้ผ้ลือยหลับไป ความจำสุดท้ายของผมคือนาฬิกาบอกเวลา 8.00 น.

Email: sattabangroup@gmail.com
www.facebook.com/Saansattaban